

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dagbøger i udvalg 1834-1846

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dagbøger i udvalg 1834-1846", i Kierkegaard, Søren: *Dagbøger i udvalg 1834-1846*, udg. af Jørgen Dehs ; Niels Jørgen Cappelørn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1992, s. 341. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard03val-shoot-idm139969846645088/facsimile.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Dagbøger i udvalg 1834-1846

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

93 Jeg sidder og lytter til Tønerne i mit Indre, Musikkens glade Vink og Orgelets dybe Alvor; at samarbejde dem, det er en Opgave ikke for en Componist, men for et Menneske, der i Mangel af større Fordringer til Livet indskrænker sig til den simple, at ville forståe sig selv. – At mediere er ingen Kunst, naar man ingen Momenter har i sig.

94 Det er en Fortjeneste, som Bournoville har i sin Fremstilling af Mephistopheles, det Spring, med hvilket han altid træder frem og springer sig ind i en plastisk Stilling. Dette Spring er et Moment, som bør paasættes i Opfattelsen af det Dæmoniske. Det Dæmoniske er nemlig det Pludselige –

En anden Side af det Dæmoniske er det Kjedsommelige, saaledes som lille Winsløv saa ypperligt opfattede det, hvorved det gaar over i det Komiiske (den Måde paa hvilken han sagde: »Taalmodighed« i Carl den Store som Pipin – cfr. hans Klister i de Uadskillelige).

97 Første Paaskedag til Aftensang i Frue-Kirke (i Myrsters Prædiken) rikkede hun til mig, jeg veed ikke om det var bedende ell. tilgivende, men i ethvert Fald saa hengivende. Jeg havde sat mig paa et afsides Sted, men hun opdagede det. Gud give hun ikke havde gjort det. Nu er halvanden Aars Lidelser forspildte, alle mine uhyre Anstrængelser, hun troer dog ikke, at jeg var en Bedrager, hun troer mig. Hvilke Prøvelser forestaaer der ikke nu hende. Det næste bliver, at jeg er en Hykler. Jo høiere vi kommer op, jo rædsommere. At et Msk. med min Indertighed, min Religiositet kunde bære sig saaledes ad. Og dog kan jeg nu ikke længere leve alene for hende, ikke udsætte mig for Mskenes Foragt, for at tabe min Ære, det har jeg jo gjort. Vil jeg ikke i Varvid gaae hen og blive en Skørk blot for at faae hende til at troe det - o hvad hjalp det. Hun vil dog mene, at jeg ikke forud var det. Fiver Mandag mell. 9-10 Formiddag har hun mødt mig. Jeg har intet Skridt gjort derfor. Hun veed, hvilken Vei jeg pleier at gaae, jeg veed, hvad Vei hun

[E: blad fjernet af Journalen]